

То попадна въ ржетъ на Воловъ. Той не можа да го разпечати, защото ржетъ му треперѣха отъ вълнение. Отъ него го грабна Икономовъ и захвана да го чете, но щомъ изрече думата „братя“, езикътъ му се прѣплете и нищо не можа да му се разбере.

Най-после Бенковски прочете високо писмото:

„Братя, вчера пристигна Неджебъ ага и поиска да затвори нѣколко души, заедно съ мене. Като известенъ за вашето решение, взето на Оборище, повикахъ нѣколко души юнаци и следъ като се въоржихме, отправихме се къмъ конака, който нападнахме и убихме мюдурътъ съ нѣколко заптии... Сега, когато ви пиша това писмо, знамето се развѣва предъ конака, пушкитъ гърмятъ, приджужени отъ екътъ на черковните камбани, и юнацътъ се цѣлуватъ единъ други по улицитъ... Ако вие, братя, сте истински патриоти и апостоли на свободата, то последвайте нашия примѣръ въ Панагюрище“.

Копривщица 20 априлъ, 1876 г.

Т. Каблешковъ.

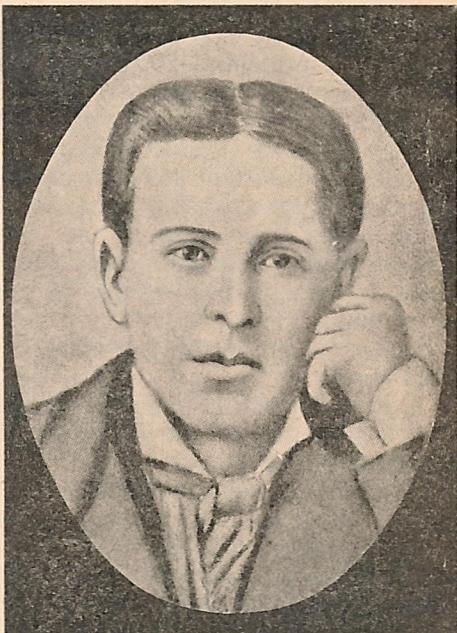
— Бунтъ! Въстание! Скоро удрайте камбанитъ! Изгърмете нѣколко пушки да се обяви въстанието! На оржие!... Нашитъ братя се биятъ вече, — ревѣше Бенковски, колкото сила имаше ...

Комисаритъ излѣзоха съ наведени глави. Излѣзоха всички. Останахме само ние, четиримата апостоли и перущенскиятъ преставител Соколски.

Впуснахме се да се премѣнимъ въ апостолската форма. Лутахме се изъ стаята, изъ цѣлата кѫща, да търсимъ едно друго. Само Бенковски имаше калпакъ, а ние бѣхме съ фесове. И решихме да излѣземъ гологлави. За щастие Карловското знаме бѣше при настъ. Икономовъ го привърза на две, на три. Ние тичахме изъ стая въ стая, викахме, дори плачехме, че нѣма нищо готово, хвръляхме, бѣлъскахме врати и долапи, като че кѫщата горѣше.

И саби се дрънкаха, и револвери се опасваха, и пушки се тракаха. Нашето приготовление не трая повече отъ десетина минути. Икономовъ дѣржеше вече знамето срѣдъ двора и ние съ голи саби въ ржце скоро се намѣрихме при него.

Всѣки трепѣреше като листъ. Бенковски се бѣше измѣнилъ въ лицето. Той ревѣше съ свойтъ заповѣди като лъвъ. Едъръ потъ покриваше високото му чело. Хвръкналь би като орель, ако можеше ... А Воловъ проливаше сълзи отъ вълнение и викаше:

Тодоръ Каблешковъ